

[Robert Christensen.]

Får vi de 90 pct., der står i redegørelsen, og ikke de 80 pct. som ved arbejdsløshedsunderstøttelsen, er det klart, at jo nærmere vi kommer 100 pct. i dagpenge, des mere bliver det nødvendigt at holde kontrol med forbruget af disse dagpenge. Jeg vil gerne sige i tilslutning til hr. Simonsens bemærkning herom, at det i hvert fald må blive med fuldt kildeskattetræk. Vort nuværende system med et meget lavt træk af dagpengene bevirker i mange tilfælde ved slutskattens opgørelse, at der bliver tale om efterbetaling. Jeg tvivler på, hvorvidt vi gør ret mange mennesker en tjeneste ved at skaffe dem udsættelse med deres skattebetaling, når vi nu har kildeskatten.

De 90 pct. må være en fordel for de lavest lønnede, men det kræver en bedre kontrol, og derfor er det nok rigtigt at overveje, som ministeren har gjort, om ikke arbejdsgiverne ud af egen lomme bør dække de første dage af en sygdom efter nogle eventuelle ventedage. Jeg synes, princippet er meget tiltalende, for så får vi arbejdsmarkedsparterne til selv at udføre kontrollen. Jeg tror også, vi herved kan fremme klimaet på arbejdspladserne, ikke alene bogstaveligt — det kan jo gribe ind visse steder — men også i overført betydning. Det er sikkert rigtigt, at dér, hvor der er et dårligt klima, også i overført betydning, har de ansatte flere sygedage, end hvor der er et godt klima. Kan vi gøre noget i den retning, finder jeg, at det vil være rigtigt at gøre det. Kan vi komme frem til en funktionærliggende ansættelse på arbejdsmarkedet, vil det nok også være værd at tage det med.

Det var fordelene ved arbejdsgivernes dækning af de første dage. Men der er også passiver, og hr. Niels Mørk nævnedes et af passiverne, nemlig risikoen for afskedigelse af det, vi populært kalder de svage liv, altså folk med mange sygedage, herunder de handicappede og — hvis jeg tør sige det uden risiko for misforståelser — visse kvinder. Jeg er godt klar over, at kvinder i al almindelighed ikke har flere sygedage end andre, men der er nogle kvinder, der har flere sygedage end det normale, og de kan blive dårligere stillet på arbejdsmarkedet, hvis vi laver en ordning, som frister til opsigelse. Endelig forøger det risikoen for ar-

bejdsgivere med få ansatte. Jo flere dage de skal dække, des større bliver deres risiko. Her må jeg nævne, at der måske så kan blive tale om, som ministeren redegjorde for, at disse arbejdsgivere får en mulighed for at forsikre sig mod den risiko, de påtager sig. Hvis det bliver til så mange dage, at de vil forsikre sig, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at så mister vi i hvert fald fordelene ved kontrollen, og bliver det for mange dage, risikerer vi, at det varer for længe, inden vort fremtidige helsesystem træder ind med forebyggelse, revalidering m. m. Derfor er der meget, der tyder på, at antallet af dage ikke skal være for stort. Skal vi lette administrationen, og det skal vi, er det klart, at med bare nogle få dages dækning fra arbejdsgiveren reducerer vi antallet af administrative sager ganske væsentligt. Jeg har altså givet tilslutning til princippet, men er betænkelig ved at føre en ordning igennem, der kræver, at arbejdsgiverne skal dække alt for mange dage.

Må jeg gøre nogle bemærkninger om det økonomiske. For mig er der ikke noget nyt i, at en reform betyder en merudgift; det plejer reformer næsten altid at gøre. Ministeren redegør for, at merudgiften forventes at blive 400 mill. kr. — det er efter gældende priser og lønninger, forstår jeg. Når man så indfører, at alle uanset graden af risiko for indtægtsnedgang ved sygdom skal betale ½ pct. af skalaindkomsten, men derfra trækker det, hr. Niels Mørk glemte, nemlig at lønmodtagerne også nu betaler til et dagpengesystem, så giver denne halve procent netto, står der i redegørelsen, 165 mill. kr. Et sted omkring ved 235 mill. kr. af merudgiften skal derefter dækkes enten af arbejdsgiverne som et merbidrag ud over det, de yder i øjeblikket, eller ved en større udgift fra staten.

Her vil jeg gerne sige, at man altid kan diskutere fordelingen imellem staten, altså skatteyderne, og arbejdsgiverne. Man kan sætte den ene til nul og den anden til resten, og man kan også finde en løsning midt imellem. Jeg tror, det er rigtigt, at arbejdsgivernes bidrag bliver en procent af lønsummen, det må blive administrativt det letteste. Men hvad vi end beslutter os til med denne restmerudgift og fordelingen mellem arbejdsgivere og staten, er det for mig væsentligt, at